

Biserici vechi și ...noi (1)

Pastor BENI DRĂDICI
Biserica Eben-Ezer, Castellon,
Spania

Conflictul dintre prezent și trecut nu este o problemă nouă și nu este specifică doar segmentului spiritual al vieții. Suntem nemulțumiți de prezent, iar acest lucru, cumulat cu incertitudinea viitorului, nu face altceva decât să alimenteze nostalgia trecutului. De câte ori nu am spus noi, sau i-am auzit pe alții spunând: înainte era altfel, era mai bine, dar acuma toate s-au stricat.

Când vorbim despre biserică, nostalgia vremurilor trecute devine aproape obsesivă, patologică. De aceea cântăm:

Mai adă Doamne acele vremuri din trecut
Acele vremi de pocăință
Când, în al dragostei sfânt jar,
Zideam altar după altar
Și Duhul Sfânt ne aduna.

Tinerii nu-i înțeleg pe adulți, iar adulții dau vina pe ei că nu țin cărările cele vechi. Problema este că nici adulții nu mai umblă pe ele, dar pretind altora să o facă. Acuma, dacă privesc eu însumi în urmă, la acele vremuri trecute, îmi dau seama că aceleași subiect se discută și atunci, diferind doar nuanțele. Concluzia este că, din punct de vedere spiritual, prezentul ne nemulțumește, fiind conștienți că spiritualitatea noastră lasă de dorit. Acest simptom are partea lui bună, deoarece ar trebui să ne motiveze la mărturisire, la schimbarea comportamentului, la o viață de devoțiune mai profundă, într-un cuvânt, la sfințenie. Dar dacă dăm vina pe alții și ne plângem continuu, tânjind după acele vremuri, nu facem altceva decât să ne recunoaștem propriile noastre eșecuri, delăsarea noastră și lipsa de consecvență în viața de credință personală, în educația copiilor noștri și în lucrarea din biserică.

Acesta este motivul pentru care m-am hotărât să scriu despre acest subiect: trecutul și prezentul, vechiul și noul. Titlul este mai degrabă poetic, decât descriptiv și spun asta deoarece unii vor obiecta de ce nu am folosit termenul Biserica în loc de biserici. Nu vreau să dezbat acum acest subiect, menționând doar că există argumente pentru ambele variante. Oricum, partea a doua a titlului are atât înțelesul de adjectiv, cât și pe cel de pronume.

Este destul de dificil să definim acele vremuri trecute, după cum este tot așa de dificil să facem distincția dintre vechi și învechit. În paranteză fie spus, nu tot ceea ce este vechi este și depășit și nu tot ceea ce este nou este și de valoare.

La ce vremuri ne raportăm când ne exprimăm nostalgia? La vremurile din copilărie, la cele pe care le-au trăit părinții sau bunicii noștri, la începuturile bisericilor de factură neoprotestantă, la vremurile de acum 150 de ani, la Biserica (sau bisericile) din perioada Reformei Protestante, sau mergem direct la Începutul Bisericii, la vremea apostolică?

Eu cred că – dacă tot vrem să ne raportăm la trecut, făcând din el un etalon, sau reperul nostru spiritual –, atunci logic, onest și biblic vorbind, ar trebui să mergem chiar la origine și vreau să argumentez de ce:

- Despre începuturile Bisericii avem dovezi scrise, pe care le considerăm „Scriptură”, deci conferă autoritate și credibilitate.

- În acea perioadă se vede cel mai bine rolul de Cărmuitor al Duhului Sfânt, majoritatea celor implicați în conducerea Bisericii fiind *necărturari și de rând*.

- Primii creștini nu au putut fi *contaminați* de amintiri, idei sau persoane din trecut. Totul era original.

- Climatul în care s-a dezvoltat Biserica a fost unul de opoziție și persecuție. Totul și toți erau împotriva Bisericii și a creștinilor. În ciuda acestora, Biserica a crescut și credincioșii s-au răspândit rapid în lumea civilizată de atunci.

[Click pentru continuare](#)

„Așa vorbește Domnul: «Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!»”
(Ieremia 6:16)

